

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroško ulico, št. 5. — Določniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Vabilo k naročbi.

S 1. dnem meseca oktobra začne „Sl. Gosp.“ četrto ali zadnje četrletje. Komur je toraj s tem dnevom potekla naročnina, prosimo ga uljudno, da obnovi v pravem času svojo naročbo. Do konca t. l. stane še „Sl. Gosp.“ 80 kr.

Naročnina pošlje se najglaglje s poštno nakaznico upravnistvu „Sl. Gosp.“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Upravnistvo.

Domisljija in resnica.

Nekateri ljudje imajo živo domisljijo. Domisljija sama na sebi je dobra in izvrši marsikaj, česar bi se človek brez nje še ne lotil. Škoda, da je ona pri ljudeh rada preživa. Letem pa se izgodéva za to lahko, da vidijo na sebi kaj, kar jim do cela manjka. Ako se pa lotijo v zaupanju na to potlej dela, pokaže se jim še le h krati, da so gledali krivo.

Isto tako opazuje človek sedaj pri naših nemčurjih po mestih, trgih in še celo po nekaterih vaséh. Njim se namreč dozdeva, da so si po teh krajih tako med seboj ter če že ne, kakor v Mariboru, v Celju, na Ptuj in — v Brežicah, čisto sami, vsaj v veliki večini. Slovencev v njih očéh ali že ni ali pa jih je tako malo, da ni nobene potrebe ozirati se na-nje.

Kaj je v tem resnica, kaj le domisljija? — Naš odgovor je in drug ne more biti, samo ta, da je na njih strani v tej reči veliko domisljije, resnice pa pičlo malo. Nemcev, pravih Nemcev je po spodnjem Štajarju ubogo malo, precej pa je, žal, da je tako, ali precej še je nemškutarjev. Slovenci so obojim pač za veliko, kar se tiče števila, naprej, toda premalo imajo domisljije, prave domisljije ter ne poznajo svoje moči.

Da vedó naši slov. ljudje, kaj da je moči v njih rokah, h krati bi vsi nemčurjski in nemškutarjski kričači utihnili — prav, kakor po-

tegne nagajivo ščene, ako mu pokažeš desnico, rep pod-se ter zbeži v tem, ko še renči, toda le malo po malo.

Mi nismo dosehmal, more biti je bilo to krivo, kazali na to ugodno stran slov. ljudstva, toda molčali smo za to, ker nismo marali prvi udariti na struno, ki je za obe strani veliko boljše, če ne zapoje nikoli.

Upali smo v tem, da bo nasprotna stranka isto storila, a v tem nas je ukanilo. Ljudje, ki nimajo ničesar izgubiti, če se jim stvar ne posreči, pritepli so se med nas ter so udarili na to struno. Glasilo dr. Aussererja v Mariboru, dr. Foreggerja v Celju in nemškega kluba v Gradcu, na Dunaju in še drugje je to storilo v besedi, v djanju pa so naši in drugi nemškutarji delali tako že dalje.

Slovenca nikjer v službo, povsod iz društva! Tako upijó in tako je sedaj njih geslo. Da bi postali oni kedaj tako neumni ter se bili tako po lastnih zobéh, tega nismo se nadjali, saj ima njih vsak, ako jim gre kaj vere, vso omiko in ves denar že le kar v žepu.

A izgodilo se je. Mestni zastop v Gradcu je to že sklenil in vse žile bodo napeli, da bodo zastopi v Mariboru, v Celju, na Ptuj in Bog si ga vé, v kakem nemčurjskem gnjezdu hopnili za unim v Gradcu v krpilje nespameti. Na to se že dela od neke stranke na vse krpilje. Domači, t. j. ljudje, katerim so prave razmere znane, pa so si in to po vsej pravici v strahu.

Prav takó. Mi smo pripravljani na to in sledimo jim odslej stopinjo za stopinjo. O svojem času storimo pa mi svoj korak, toda mi nismo krivi, ako jim ne bode ljub in nič ne stojimo za to, da se še marsikateri obrtnik, trgovec in dr. popraska kedaj nemilo za ušesom, češ, da mu le-ta domisljija ne polni, pač pa prazni — žep. Če je torej in komur je ljubo, da sede pritepenim sanjačem na limanice, prosta mu je pot. Mi ga obžalujemo, a ne oviramo.

Korajža velja. To je resnica.